

De tant en tant, es reviu a Catalunya la polèmica sobre el fet de si l'obra dels autors catalans que escriuen en castellà pertanyen o no la literatura catalana.

Tothom ha pogut dir-hi la seva i jo, quan em va correspondre de fer-ho, vaig opinar que "no": l'obra d'aquests autors s'integra a la literatura castellana.

De fet, optar per la nostra llengua en el moment de decidir una vocació, ha estat -fins ara- una elecció de fidelitat i gairebé de militància. Triar la nostra llengua per a escriure suposa renunciar a fer allò que en diem una carrera literària, una professió que resulti lucrativa, que proporcionï diners a més de fama. Suposa tenir la consciència ben desperta en el sentit que la motivació primera és la de contribuir a la supervivència d'un idioma amenaçat de desaparició. Una idioma que estimem més perquè és el nostre.

Per fortuna, gairebé per miracle, la tria del català com a eina per els nostres escriptors ha gaudit d'una preferència indiscutible. Per aquesta causa, avui podem parlar d'un veritable moviment literari a Catalunya, amb obres importants en tots els gèneres, fins al punt que -guardant les proporcions degudes- la producció editorial en català es pot comparar sense desmerèixer, i sovint fins i tot amb més mereixements, a les de les cultures "majoritàries" que ens envolten. Això no hauria estat possible, és clar, sense l'existència d'editors motivats per un idèntic esperit de servei al país. I segurament inútil si no hagués trobat respostes positives en sectors influents del nostre poble.

Actualment ens queixem que s'edita molt i es llegeix poc. És una certesa que parteix d'una trista obvietat: Catalunya i el seu idioma han sofert els efectes de llargues dictadures que han

tingut (sovint sense ni tan sols dissimular-ho) la voluntat de fer-los desaparèixer. És innegable que això ens ha deixat problemes greus, però és igualment exacte que ara podem treballar en el recobriment del temps que ens havien pres. És comencen a fer tangibles els avenços que es van aconseguir i ens queda lloc per a moltes esperances.

Pere Calders